

“ LA PASTILLA ” que no fa mal a ningú

Correcció d'errada al INFORMATIU digital – n. 9 – FEBRER 2014

Per una errada de transcripció digital a l'article

► **Un camí cap a un final positiu, l'estat propi**

signat per **Guiomar Amell**, li manca una primera pàgina. Per tal d'esmenar-ho el publiquem tot sencer.

► **Un camí cap a un final positiu, l'estat propi**

Un camí molt llarg, primer, a la clandestinitat, només amb esperances incertes d'aconseguir res. Després, amb el procés de transició cap a la democràcia, amb esperances de resoldre satisfactòriament l'encaix amb l'Espanya de Castella. Dissortadament aquest procés es va començar a tòrcer aviat. El 23 F no va reeixir, però va modificar el punt d'inflexió i, molt subreptíciament, es va iniciar el que no ha deixat de constatar-se d'ençà d'aleshores, un procés regressiu cap a la recentralització. La mentalitat imperial castellanès vol seguir imposant, ho porta marcat a foc en els seus gens i no claudicarà. I el Partit Popular, que va iniciar lenta però imparablement aquesta regressió exacerbant els seus adeptes en aquest sentit, en contra de Catalunya i dels catalans, ara es troba dins d'un "bucle" pernicios del qual és gairebé impossible que se'n surti.

És evident que el president Rajoy prefereix arribar a la topada de trens abans d'assumir la responsabilitat, per ell històrica, de trencar la "*unidad de la patria*". Ho ha confirmat en la convenció que acaben de celebrar, aquí a Catalunya. Malauradament el "*sostenella e no enmendalla*" està marcat a foc al codi vital del PP. Per això el seu llenguatge, sempre va a sang i foc: "machtetazos", com diu la Cospedal. O sigui, que per aquest cantó, nosaltres haurem de seguir fent tots els passos necessaris per arribar a la votació per l'estat propi que desitgem. O fins on calgui!

Totes les dificultats que preveiem, les pors que es desvetllen, les incerteses que es susciten, no les podem ignorar, cal apaivagar-les, però no podem fer cap pas enrere. Tota la situació d'ofec econòmic, de menyspreu i d'amenaques que el actual govern de l'Estat aboca sobre Catalunya i els catalans, demostra fins a quin punt arriba la seva manca de comprensió i la seva voluntat de seguir imposant el seu poder omnímode sobre nosaltres. No volen perdre ni un bri de poder!

Al nostre programa electoral demanàvem l'estat propi; aquest és el camí, el punt de partida. Els altres matisos s'hauran de negociar després. Queda clar que l'Espanya de matriu castellana no admet compartir, ja no ens en queden dubtes, per tant cal anar a un tracte entre iguals. Després ja ens agermanarem en el que calgui, com ho fem amb la resta, en qualitat de ciutadans europeus. Si cal, en un futur podrem definir-nos com a associats o qualsevol altra fórmula, generosament, oblidant la malvolença castellana envers Catalunya, i el seu maltractament de segles.

Fa un parell de mesos, en un sopar de la Konrad Adenauer i d'INEHCA, el Secretari d'Estat del govern alemany, en ser preguntat per un dels assistents sobre l'actual

plantejament català, va ser molt sincer i molt aclaridor. Va comentar que ell estima el seu *land*, i el defensa. Però a criteri seu, els conceptes nacionalisme i patriotisme són diferents. El nacionalisme l'entén com el que va contra algú, el patriotisme és el que va a favor d'algú.

Donada la trajectòria de les actuals "nacions" europees, s'entén aquesta distinció pels mals records que desvetllen.

El nostre problema és que cal fer-los entendre que aquí, i dissortadament per a nosaltres, el **nacionalisme** que va contra algú és el de l'estat espanyol, i el que nosaltres fem per defensar-nos és simplement **patriotisme**, segons la seva interpretació.

De fet, fa també uns quants dies endarrere, el President del Parlament Europeu, el Sr. Schulz, s'expressava de manera semblant i en feia una valoració similar en un acte públic a Barcelona organitzat per la RBA. Es aquest criteri el que ha imperat a l'hora de no a facilitar l'ús del català al Parlament Europeu?, com reclamaven la majoria dels diputats catalans allí acreditats.

Al mes de desembre a *La Vanguardia*, en Jordi Barbeta també feia unes consideracions molt oportunes sobre aquesta qüestió, fent la distinció entre nacionalisme i patriotisme. Crec que hem d'anar per aquí, perquè ens entenguin bé, el nostre nacionalisme defensa Catalunya com a nació, per patriotisme. Hem d'evitar que ens atribueixin el paper de botxins quan en realitat som les víctimes. Diguem-ho clarament, el nacionalisme agressor és el castellà, darrerament no fan altre cosa que donar-ne mostres. Legislant per tirar enrere tota l'autonomia desenvolupada a Catalunya, al llarg del procés democràtic de la transició. Hem de dur a bon terme l'actual procés català i fer-nos entendre correctament.

La decisió transcendental per a Catalunya es que; CiU, ERC, ICV i la CUP han acordat la data per fer la consulta al poble català, el dia **9 de novembre de 2014**, i també els termes de la pregunta:

"Vol que Catalunya esdevingui un Estat? En cas afirmatiu, vol que aquest Estat sigui independent?"

Tot i la polseguera que aquest acord ha aixecat arreu de l'estat espanyol, i els penjaments que en diuen, aquesta és una pregunta intel·ligent, clara, concisa i pertinent, que permet que l'elector pugui manifestar clarament la seva opinió. A favor o en contra.

Sentim l'orgull de veure com les forces polítiques que s'hi han implicat han anat més enllà de les seves naturals tendències ideològiques, i han posat per damunt el destí del nostre país. Aquest és el camí que necessitem per fer arribar a bon port allò que fa "segles", i no exagero, desitgem com a país: exercir plenament la capacitat d'autogovern que, avui en dia, no es pot regatejar a cap poble lliure i democràtic. Ara cal que, sense gasiveries i amb il·lusió, lluitem tots per dur a bon terme la consulta, en benefici de tots. Si no ho féssim, caldria considerar que a Espanya, només son lliures una part dels seus habitants, i els altres segueixen essent sotmesos per dret de conquesta.

Guiomar Amell